

Հովհաննես Թումանյան

Կորած ցնորքներ

Հեծում է մըրրիկն իմ դալար հովտում,
Թռչնել են, թռռնել ծաղկունքն իմ սիրած,
Ձրմեռ է այնտեղ, ձրմեռ՝ իմ սրբատում,
Ու լալիս են ես ծաղկունքս կորած:

Ես ձեզ եմ լալիս, հոգուս ծաղիկներ,
Է՛յ, իմ վաղուցվան սիրուն ցնորքներ,
Եկե՛ք, ետ եկեք, մի անգամ կրրկին
Կյանքով, բուրմունքով լըցրեք իմ հոգին:

Բերեք առաջվան աշխարհն ինձ համար

Արևի շողեր, գարունքվա դալար,
Ջրերի կարկաչ, հավքերի երամ,—
Իմ հույսերն անհուն, իմ սերն անթառամ
Եվ իմ սիրուիին, որ միայն դուք գիտեք,
Եկե՛ք, ետ եկե՛ք:

Ձեզ ո՞վ հալածեց, ո՞ր դաժան քամին,
Ո՞ր չար թըշնամին
Շընչում է սրբրիկն իմ անուշ հովտում.
Թոշնել են վաղուց ծաղկունքն իմ սիրած.
Ձըմեռ է այնտեղ, ձըմեռ՝ իմ սրբտում,

Ծաղիկ ու ցընորք բոլորը կորած...

1899